

Komárom-Esztergom Megyei Bíróság

2.Mf.20.030/2011/3.

A Magyar Köztársaság nevében!

A Komárom-Esztergom Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság dr. Rácz Jánosügyvéd által képviselt felperesnek, dr. Pap Kálmánügyvéd által képviselt alperessel szemben **szolgálati idő kedvezményes számítása** iránt indított perében, a Tatabányai Munkaügyi Bíróság 2010. november hó 4. napján meghozott 2.M.1013/2009/11. számú ítéletével szemben az alperes által 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán megtartott nyilvános fellebbezési meghozta a következő

Ítéletet:

A megyei bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét **megváltoztatja, a felperes keresetét elutasítja.**

Kötelezi a megyei bíróság a felperest, külön felhívásra fizessen meg a Magyar Állam javára 7.000,- (azaz: hétezer) forint elsőfokú- és 18.000,- (azaz: tizennyolcezer) forint másodfokú eljárási illetéket.

A peres felek egyéb költségeiket maguk kötelesek viselni.
Az ítélettel szemben további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, a felperes szolgálati idejét az alperes 1996. szeptember 1. napjától 1,2-szeres szorzóval köteles számítani. Megállapította továbbá, az eljárás során felmerült 15.000,- Ft elsőfokú illeték az állam terhén marad. Kötelezte az alperest, 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25.000,- Ft perköltséget.

Az ítélettel szemben a törvényes határidőn belül az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a felperes keresetének elutasítását és perköltségeinek megfizetésére kötelezését kérte.

Fellebbezésének indokolásában hangsúlyozta, az 1996. évi XLIII. törvény (Hszt.) végrehajtásáról szóló 140/1996. (VIII.31.) Kormányrendelet (Vhr.) 23. § (1) bekezdése alapján nem lehet figyelmen kívül hagyni azt a rendelkezést, amely szerint a napi szolgálat teljesítési idő 50 %-át egészségkárosító kockázatok között szolgálatot teljesítő esetén lehet az 1,2-szeres szorzót alkalmazni. Felperes munkakörénél fogva ennek a feltételnek nem felel meg. Utalt arra, a Vhr. 25. § (5) bekezdése és 37/A. §-a alapján sem lehet figyelembe venni az 1,2-szeres szorzót, mivel felperes elsősorban hivatali munkarendben látja el a munkaköri leírásban meghatározott feladatokat, és csak rendkívüli esetben van vonulási kötelezettsége. A fellebbviteli tárgyaláson fellebbezését azzal egészítette ki, hogy az elsőfokú eljárásban nem lehetett megállapítani, vonulási kötelezettség nélkül a felperes hány alkalommal jelent meg a helyszínen, erre vonatkozóan nyilvántartás, jegyzőkönyv vezetése, illetőleg statisztikai adatszolgáltatás nincs.

A fellebbezési tárgyaláson a perköltség vonatkozásában igényét visszavonta.

A felperes a fellebbviteli tárgyaláson szóban előterjesztett fellebbezési ellenkérelmében az alperes fellebbezésének elutasítását, az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és perköltségei megtérítését kérte. Előadta, valamennyi tűzesetről értesítették, vonulási kötelezettsége csak a II., III. fokozatú riasztásnál volt. Nem vitatta, a bejelentett tűzesetek 90 %-a I. fokú riasztással jár, ugyanakkor állította, megjelent a tűzesetek helyszínén vonulási kötelezettség nélkül, erről azonban statisztika, nyilvántartás a tűzoltóságon nincs.

Az alperes fellebbezése megalapozott.

A megyei bíróság megállapította, az elsőfokú bíróság a szükséges mértékű bizonyítási eljárást lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg, azonban a bizonyítási eljárás során figyelembe vett bizonyítékokat tévesen értékelte, a levont jogi következtetései nem megalapozottak.

A per tárgya szempontjából mind az elsőfokú-, mind a másodfokú bíróságnak vizsgálni kellett, hogy a felperes szolgálati panaszát elutasító előjárói határozatok az alkalmazott jogszabályoknak megfelelnek-e, vagy jogszabálysértéssel utasították el felperes panaszát.

Nem vitatott peradat e körben, hogy a felperes, mint a tűzmelegelőzési osztály osztályvezetője csak akkor kötelezett vonulásra, ha a II. vagy III. riasztási fokozat

elrendelésére kerül sor, amelyet a tűzoltóság tűzoltási és műszaki mentési tevékenységeinek szabályairól szóló 1/2003. (I.9.) BM rendelet 16.2., illetve 17.1. pontjai írnak elő. Ugyanakkor felperes munkaideje hivatali volt és napi szolgálatteljesítési idő több, mint 50 %-át egészségkárosító kockázatok között nem töltötte el.

Ezzel szemben felperes állította, hogy a felperesre vonatkozó személyi parancs tartalmazza a készenléti pótlék megállapítását, amellyel lényegében alperes részéről a folyamatos készenlét tényét elismertnek kell tekinteni. Arra vonatkozóan – felperes által is elismerten – nincs adat rögzítve, hogy konkrétan hány esetben kellett intézkednie, de kifejtett álláspontja szerint ez a készenléti helyzet fennállásának tényét nem befolyásolja.

Annak megítélése, hogy a beosztás az 1,2-szeres szorzóra jogosító egészségkárosító kockázatok között valósul meg, nincs jelentősége annak, hogy részesül-e készenléti pótlékban. Következésképpen az ítélkezési gyakorlat abban, hogy azt kell vizsgálni, a beosztás szerinti szolgálatteljesítés milyen jellegű, ezt a felperesnek kell bizonyítania.

Peradat sem merült fel arra, hogy a felperes a hivatali idejének több, mint 50 %-át egészségkárosító kockázat között végezné. Az 1/2003. (I.9.) BM rendelet egyértelműen felsorolja, kik kötelesek vonulni I., II., III. riasztási fokozat elrendelésénél. Felperesnek a jogszabály értelmében vonulási kötelezettsége a riasztások 90 %-ában nincs, tekintettel arra, hogy azok I. fokozatú riasztások. Annak a ténynek, hogy az I. fokozatú riasztásoknál megjelenik, mint előjáró, körülnéz, érdeklődik vonulási kötelezettség nélkül, a szolgálati idő számításánál nem vehető figyelembe. Egyrészt arra vonatkozó nyilvántartás nincs, hány alkalommal, milyen okból jelent meg, és ez a megjelenés indokolt vagy indokolatlan, illetőleg szükségszerű volt, vagy sem. Nem vitásan a felperes mind az elsőfokú eljárásban, mind a fellebbezési tárgyaláson, illetőleg a pert megelőzően benyújtott panaszában és a pert megindító keresetében is nyilatkozott részletesen arra, hogy vonulási kötelezettség nélkül megjelent a riasztásoknál, azonban nyilvántartás hiányában ezt igazolni, alátámasztani nem tudta. Mindebből megállapítható, a felperes a Pp. 164. § (1) bekezdés rendelkezései alapján őt terhelő bizonyítási kötelezettségének nem tudott eleget tenni, ezért nem megalapozott az elsőfokú bíróságnak az az állásfoglalása, hogy a felperes szolgálatteljesítése során pszichikai ártalmak között végezte munkáját, a napi szolgálatteljesítési idő több, mint 50 %-ában, függetlenül a vonulási kötelezettségtől.

A fentiekben részletezettek alapján, a hivatkozott jogszabályhelyekre figyelemmel a megyei bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdés rendelkezései alapján megváltoztatta.

A felperest a perben tárgyi költségfeljegyzési jog illette meg, fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért köteles megfizetni az Illetéktörvény 43. § (5) bekezdése szerinti elsőfokú-, és

a meg nem határozható pertárgyérték alapulvételével a fellebbezési eljárási illeték összegét.

Az alperesnek a módosított fellebbezési kérelmére figyelemmel perköltségigénye nem volt, így erről a megyei bíróságnak rendelkeznie nem kellett.

Tatabánya, 2011. április 26.

dr. Bartus Erika sk.

a tanács elnöke

Zemplényiné dr. Tamás Mária sk.

előadó bíró

dr. Szabóné dr. Komjáthy Gabriella sk.

megyei bíró

A kiadmány hitelül: